

30 krátkých básniček o jari

Jarné básničky o roztopenom snehu, o prvých kvietkoch, o slniečku a všetkom, čo k jari patrí.

Ešte včera bola zima, a dnes je už pekná jar,
Poberaj sa, starec marec, Ta, kam išiel február.

Čo zistíme v kalendári? Že slniečko viacej žiari,
sniežik sa aj v hore topí, nezostanú po ňom stopy.
Tešíme sa všetci z jari. Snežienkam sa v tráve darí,
natrháme z nich aj mame, do vázičky jej ich dáme.
Vrby rastú puky veľké, nachystá v nich peľu včielke.
Dunčo žmurká na svet z budy: „Príroda sa celá budí!“

Ľady pukli, sneh sa stráca. Načo kryť sa? Načo báť sa?

„**Jar už prišla k nám!**“ radujú sa dietky.
Slniečko už teplé je, kvitnú pestré kvietky.

Čo to, čo to, čo sa to deje? Slniečko sa na nás smeje.
Snežienky rozkvitli, vtáci sa smejú, mušky si na slnku krídelká hrejú.

Na jar kvitnú kvety krásne, dúhové i inakšie.
Vidím tam i fialku, veľmi peknú, veľmi zlatú.

Posledný sneh už sa topí, slniečko viac ohrieva,

nezostanú ani stopy, to je ale nádhera!
Príroda sa zobúdzza, všetko krásne kvitne,
snežienka je prvý kvet, čo nám náladu zdvihne.

Končí zima, ide jar, slnko pekne svieti,
na lúku hneď vyťahnu zvieratká i deti.

Malé, biele snežienky privolali jar:
„Pod', slniečko, na obzor, pohľad' našu tvár.“
Pohladilo slniečko prvé jarne kvietky,
zazvonili hlavičkami, vonku sú už všetky.

Po zime zas prišla jar, slnko už má teplú tvár.
Budú kvety, zvieratká, vstáva spiaca záhradka.

Na jar, keď sa stopia ľady, vetrík zimu odnesie.
Vtáčiky nám začnú spievať, slnko úsmev prinesie.

Kedy príde už tá jar? Čakáme ju ako dar.
Keď zakvitnú lúky, polia, všetko tak prekrásne vonia.
Včielky, vtáky lietajú, všetci usilovne pracujú.
Slniečko už pekne svieti, poďte sa hrať už von, deti!

Lístky trčia od stebielka jak motýlie tykadielka.

Deň, dva - už je kvietok vonku! Srdiečko má v bielom zvonku:

-Bim, bam, slnko vyjdi z chmár, rozsyp lúče na chotár.

Stonka, dva lístky – a je vonku zelená kolíska pre snežienku.

Ešte je v zavinovačke, je celkom malá, možnože by sa polámala.

A takto môže tíško spať. A ľahučko sa kolísať.

Vyrástli dve snežienky, v snehu stoja po členky.

Podme nazad do zeme, vraví prvá zronene.

Vydržme len dníčkov pár, za humnami je už jar.

Marec, apríl, máj, tie má každý rád.

Fialôčka lístkom máva, kvietočkami vôňu dáva.

Na slniečku sedáva, buď mu večná sláva.

Na jar sa zem zo sna budí, snežienočke nôžku chladí.

Našľapuje poľahúčky neprechladnú jej prstíčky.

Slnko volá na snežienku, podívaj sa, jak je vonku!

Slnko volá do okien, deti, haló, už je deň!

Kukuk, deti, spopod snehu snežienôčka volá z brehu.

Hlávkou kýva, šepká tráve: - Jar vypukla včera práve.

Snežienka vykukla, holý je krík, sneh ešte okolo a nikde nik.

Striasla sa: "Zima je, spáli ma mráz, priskoro vstala som, ešte je čas."

Mocnejšie stúli si šatôčku list, sneh musí zo strání a z dolín zísť.

Potom sa rozbehnem, až potok zločká a deťom na stráňach poteším očká.

Snežienočka drobučká, utiahnutá v kríčku,

Prečože máš ručníček na belavom líčku?

Júj zima je veliká, a je kvietok malý,

Júj, bojím sa, že mi mráz moje líčka spáli.

Len sa neboj snežienka že ťa zima zdrví, už je po nej,
jar je tu a ty si kvet prvý.

Hneď za tebou plno ich, na lúčinku príde,
zahod', zahod' ručníček, veď už teplo bude.

Lastovičky prileteli, včielky pekne bzučia,
potok nám spieva o jari, všetky stromy pučia.

Trávička je zelená, slnko stále hreje,
o jari si spievame, veď nič krajšie nie je.

Ja som vám veľký pán, červený som tulipán,
moja hlávka kalich veľký, zdobí v meste parky všetky,
ja som vám veľký pán, červený som tulipán.

A my sme púpavy, kvitneme hneď od jari,
na hlavičke žlté vlasy, lúčina je plná krásy,
a my sme púpavy, kvitneme hneď od jari.

Unavená pani zima, zložila sa k spánku,
na jej miesto nastúpila jar v sprievode vánku.

Privolala teplé slnko, lastovičky z diaľky,

rozhodila kvety na zem, pod kríčky fialky.

Zaobliekla lesy, háje, vtákom dala noty,

slávik jej hneď pohotovo novú pieseň nôti.

Tešíme sa, že si prišla, milá, krásna pani,

teplo, radosť, doniesla si, vitaj medzi nami.

Slniečko sa zobudilo, popreťahovalo kosti,

cez mrak hlávku vystrčilo, zasmialo sa od radosti.

Vyleteli včielky vrtké, motýle zas šantia v tráve,
lienka ponáhľala sa kdesi, mravce slamku našli práve.

Obzerá sa slnko zlaté, čo sa robí, čo sa deje,

všade radosť z práce majú a slniečko sa len smeje.

Na malej lúčke pod brehom, snežienky driemu pod snehom.

Raz im sneh slnko roztopí a povie všetkým dokopy:

Vstávajte snežienky už je čas, veď vy ste prvé z jarných krás
a zaraz hore na lúčke rozkvitnú kvietky bielučké.

Vitajte snežienky, už je čas, vyhнали sme zimu, ba i mráz.

Keď zima odletí do diaľky, pozveme na stráne fialky.

Rozkvitne podbeľ i kaška zlatá, aj púpavienka rozosmiata.

Príd' slniečko príd', od nás neodíd!
čím ty budeš vyššie bude nám jar bližšie.

Jarou rozvoniava zelenie sa tráva.
Už snežienka malá, snehu farbu vzala.
Smeje sa i sedmikráska. Neskrivte jej ani vláska!

Chváliť budú motýle lesklé vlásky spanilé!

Vtáčik spieva do diaľky: kvitnú nežné fialky.
Majú šaty celkom nové fialovo – zamatové.
Maličké sú, veľmi milé trávim s nimi voľné chvíle.
Zaspievam im tralali, aby večer zaspali.

Zelená už všade srší, miesto snehu, dáždik prší.
Roztopený snehuliak, premenil sa na oblak.

Dni sú dlhšie, dá sa hrať, vonku psinu vystrájať.
Počítače vypínajte, a slniečko privítajte